

Պարույր Սևակ

Խեղճ ու խղճով

Խե՛ղճ ու անխի՛ղճ իմ սիրելի,
Այսուհետև միշտ թայրտա
Հզոր ձեռքում ամենասուրբ այն գործության,
Որ բառերի ցուցակի մեջ կոչվում է «խիղճ»:
Եվ թայրտա երջանկորեն՝
Քեզ զգալով երանելի:
Ես՝ ի ծնե երանելիս,
Երանի եմ տալիս և քե՛զ,
Եթե պիտի այսօրվանից գերի ընկնես
Ու չազատվես,
Ու չուզենաս գեթ մի վայրկյան
Ազատվել այդ սակավադեպ գերությունից:
Այնժամ միայն կհասկանաս քո ջղերով,
Թե կա մի տեղ, ուր խրատը ձանձրալի չէ,
Եվ քարոզն էլ չի սպանում երգ ու տաղին:
Այնժամ միայն դու դիտապաստ քո մազերով կհասկանաս
Ճառագայթի շիտակությունն ավանդական,
Նաև նրա նմանությունն ասեղի հետ:
Եվ քանի որ թելն է մտնում ասեղի մեջ,
Ոչ թե ասեղը թելի մեջ.
Եվ քանի որ գալարվողը թելն է միայն,

Ոչ ասեղը.
Եվ քանի որ, եթե պետք է,
Ասեղով են ծակում, ոչ թե նրա թելով,-
Ուրեմն այսօր և հավիտյան թող ասեղը կոշվի և խիղճ,
Իսկ սիրելի՛ս, խեղճ սիրելիս,
Դու մի՛ հոգա թելի համար.
Թելը կգա, քեզ կգտնի,
Ինչպես մեղքն է մարդուն գտնում...
Եվ դրանով դու չես դառնա
Ու չես կոշվի երբեք Դերձակ:
Դու կդառնաս ու կկոշվես Արվեստագետ,
Որ մի հոգնած-ազնիվ պահի
Կարող է և իջնել... խրատ տալու ցածրությանը,
Որովհետև այդ ցածրության լայնածավալ արոտներում
Եթե անգամ ծիլ է տալիս,
Ավա՛ղ, արմատ չի հաստացնում խիղճ ասվածը:
Թե քո ջղերն այդ արմատի մագանոթներն են տարածուն,
Ու երբևէ չեն քաղհանվի,
Ու չեն լինի արմատախիլ,
Ուրեմն այժմ և հավիտյան երանի՛ քեզ,
Իմ խղճով ու խեղճ սիրելի...

07.VII.1963թ.

Երևան